

KÜLFÖLD.

A külföldnek az iparművészetet érdeklő és feljegyzésre érdemes eseményei közül kiemeljük a Jamnitzer német ötvösnek a londoni Victoria-museumban újra fölfedezett kéziratát eredeti (1585-ből származó) bőrkötésben. A kézirat színezett rajzokkal ékeskedik, amelyek közül első sorban az ötvösmunkákat ábrázolók érdekesek. — Az amerikai gazdag gyűjtők gondolkodását jellemző esetről ad hírt az amerikai sajtó. Három amerikai ismert műgyűjtő, nevezetesen J. G. Johnson, Will. M. Elkins és P. A. Widener kölcsönös megegyezéssel elhatározták, hogy gazdag gyűjteményeiket szülővárosuknak, Filadelfiának ajánlják föl, azzal a kikötéssel, hogy a város a gyűjteményeknek megfelelő múzeumot építtet. Óriási gyűjtemény lesz ez; csak festmény harmadfélezer lesz benne; Rembrandt maga tizenkét képpel, a németalföldiek valamennyien képviselve lesznek. Gazdag lesz a Widenertől származó reneszánsz-szoborművek gyűjteménye. A modern művészet szintén gazdagon lesz képviselve. — Nem így mérvű, de ugyancsak eredeti művészi tényről hallunk Olaszországból. Ott ugyanis Whitaker nevű angol megvette a San Pantaleo szigetét, hogy ott a föníciai régi várost kiásathassa. Az ásások már meg is kezdődtek, azokat Salinas, a palermai nemzeti múzeum igazgatója vezeti. — A spanyol király rendeletet adott ki, amelyben a papoknak megtiltja, hogy a templomokban vagy az egyház birtokában levő műtárgyakat eladják. — Konstantinápolyban egy bizottság alakult, amely a török főváros történetileg és művészileg érdekes emlékeinek a pusztulástól való megóvását tette feladatává. A régi és emlékekben gazdag városban a bizottságnak sok dolga lesz; csak legyen ereje és módja, hogy feladatának megfelelően. — Egyiptomból furcsa hírről lepték meg a világot. Az egiptomi kormány ugyanis megengedte, hogy ama nagy területet, amely Eszkebis és a Nílus között terül el, ott, ahol a nagy piramisok és egyéb régi emlékek emelkednek magányos nagyszerűségükben, vállalkozó részvénytársulatok palotákat és húszemeletes szállodákat építsenek. Valóban szép idea: a gíz-i piramisokkal konkuráló hotelóriások! — Amitől Egyiptomban egyelőre még nem tartanak, attól Svájcban nagyon is félnek: hogy ugyanis a folyton emelkedő idegenforgalom igényeinek engedve, a népies építés, ruházat, szokások mindinkább pusztulnak és az elkülönített s magukra hagyatott hegyilakók életének minden eredetisége elvész. Ily körülmények között követendő példa gyanánt áll a gyönyörű Engadin vidékének St. Moritz nevű hegyén, R. Campell által létesített és már meg is nyitott múzeuma, amelyben mult időknek svájci házi ipara és művészete van az utókor számára összegyűjtve: kályhák, bútorok, szerszámok, házi eszközök, ruhák, színes ablakok és üvegfestmények, faragások, mennyezetek, ajtók, vasneműek stb., amely gyűjtemény most az engadini régi művészi ipar állapotát hűen mutatja be. — Ha nem is közvetlenül, mégis a távolabbi köröket is érdekelteti, hogy a müncheni német múzeum építéspályázatán harminc pályázó között ismét a müncheni Gabriel Seidl nyerte el a 18.000 koronás első pályadíjat; ugyanaz az építőművész, akinek erős egyénisége és lokális működése már egész iskolát alapított. — Az utolsó években világgá ment hírek között mindenki emlékszik még a majd mindenfelé elkövetett lopásokra, most megint több oldalról hallik műtárgyak elidegenítéséről egy és más. Az első hír azonban kedvező, amennyiben a pár év óta garázdálkodó tolvajbandáknak — amely kiválóan Robbiát kedvelt — sikerült nyomára jönni. — A párisi Louvre-ból nemrég egy Izisz istennőt ábrázoló szoborcscsa tünt el, s nem sokkal utána egy a régészetre nézve értékes, Spanyolországból származó ólomszoborcscsa. — Firenzéből írják, hogy Camozzia kis templomából két della Robbia-

féle munka: egy madonna a gyermekkel és egy virágfüzér, továbbá két értékes mozaikoszlop veszett el. — Rómában pedig a Fontana della Tartarughá-ról az egyik bronz teknősbékát lopták el. Az illetékes körök már az újraöntésről gondoskodtak, mikor a teknősbéka megkerült: a tolvajok az elcsípéstől való félelmükben egy nyilvános kert bokrai közé dobták. — A hírek legszomorúbbjai mindig a halálesetek. Utolsó híradásunk óta a külföld ismert nevű egyénei közül a következők haltak el. Párisban a Nemzeti könyvtár rézmetszetgyűjteményének vezetője, Henri Bouchot, 57 éves korában. Münchenben a jó hírnévnek örvendő exlibris-gyűjtő, K. E. Leinigen-Westerburg, aki 20,000 számot felölő gyűjteményét a nürnbergi Germán múzeumnak hagyományozta. — Ugyancsak Münchenben halt meg Fr. v. Lipperheide báró, aki egyrészt mint a negyven év óta fennálló Modenwelt alapítója, másrészt a művészi ipar terén kifejtett üdvös működése révén lett ismeretessé. Textil- és kosztümgyűjteményét és nagy szakkönyvtárát a porosz államnak ajándékozta. (Jelenleg a berlini iparművészeti múzeum könyvtárához van csatolva.) Cs. Gy.

SZAKIRODALOM.

A MINTALAPOK szakfüzetei megjelentek, nevezetesen négy butoripari, két fonó- és szövőipari, két vas- és fémpari, két síkdíszítményes és két díszítő falifestészi füzet 15—15, jó részben színes mintalappal és megfelelő számú részletrajzzal. A közölt tervek a legkiválóbb hazai művészekről erednek. Melegen ajánljuk t. olvasóink figyelmébe a Magyar Iparművészeti Társulat e közhasznú kiadványát, mely nemcsak művészi érték és használhatóság, de ár dolgában is vetekszik a legelőkelőbb külföldi hasonló célú kiadványokkal. A füzetek külön-külön is kaphatók. Egy-egy füzet ára 5 korona, kivéve a díszítő falifestészet egyik füzetét, mely 6 koronába kerül. Megrendelhetők a Magyar Iparművészeti Társulat titkári hivatalában.

MAGYAR NYOMDÁSZOK ÉVKÖNYVE. 1907.
Szerk.: Novák László. Kiadja a Könyvnyomdászok Szakköre. Budapest, Világosság ny. r.-t. — Alig van iparág Magyarországon, mely önjerejéből olyan hatalmas lendületet tudott volna venni minden irányban, mint a nyomdászat. A nyomdászok gárdájában megvan az önmivélés nemes törekvése, mely magasabb célokhoz is vezeti őket. Tanulnak a külföld eseményeiből s amellet keresik a nemzeti multtal való kapcsolat történeti szálait. Akik a multat így megbecsülik s a jelent annyira megértik, azoknak jövője a legszebb reményekre jogosít. — Minden évben Évkönyvvel számolnak be a magyar nyomdászok. Az idei már a huszonkettedik. A cikkeket a derék szerkesztő nagy ügyességgel és szeretettel kötötte bokrétaiba. A szigorúan technikai dolgozatokon kívül ismét egy egész csomó kapcsolódik az iparművészethez. Tanay József a Nyomdajegy és nyomdász címerről írt igen alaposan. Igen hasznosak